

Getuigenis over Gods schepping

I Gij schreidt en lijdt

1.1 Waarom zijn we? Roept Gij ons? En als Gij ons roept, waarom worden we geroepen? Waartoe worden we geroepen? Voor onszelf, voor mij alleen? Voor mijn verlossing, mijn verlichting, mijn weg, mijn heil? Schepper van het Heelal, Gij hebt uw hele schepping lief. Er kan in uw scheppende liefde geen sprake zijn van hij wél en zij níet. Van uitverkiezing die de ander en het andere uitsluit. Uw liefde, mijn hart trilt ervan, is eindeloos, kent geen grenzen, stroomt over in en door héél uw schepping, de schepping van hemelen en aarden, en van zelfs onder de aarden. In uw liefde gaat niets verloren, is niets zonder uw heilige gedachte, is niets nutteloos, is niets tevergeefs, is niets helemaal niets. Wij kennen uw liefde niet, wij ondergaan uw liefde, want alleen dáárdoor zijn we.

1.2 In ons, in heel uw schepping hebt Gij uw beeld afgedrukt. De schepping draagt kiemen van uw liefde overal, liefdesknoppen die verlangen open te bloeien voor U. En Gij, Heerser van het heelal, verlangt Gij niet dat deze liefde door uw engelen en door ons heen stroomt als een levenbrengende vloed in heel uw schepping? Dat álles wat door U tot zijn gekomen is naar U wordt teruggebogen, in U wordt opgenomen als in een kosmische liefdesrelatie waarin Gij en uw schepping polen zijn. Gij zo álles overstijgend, onbegrensd en onbenoembaar en tóch dat alles, die veelkleurige scheppingspool, zo nabij en omvattend beminrend. Want alles wat Gij geschapen hebt, heeft in uw liefdesrelatie zijn plaats, de engelen, de mensen, de sterrenhemel, de zon en de maan, de planeten, de aarde met haar kinderen, mensen, dieren en bomen, bloemen tot het kleinste toe. Maar ook het vuur, en het water, de koude en de warmte, de wolken en de wind, de kleuren en de geuren. Alles is spiegel van uw ongekend gelaat. En de totaliteit van uw schepping verlangt in haar diepste grond U eveneens te omarmen, eens in een eeuwig nu uw Liefde volmaakt te beantwoorden.

1.3 Maar Gij schreit en lijdt door en in en om ons. Want wij, in onze oppervlakkigheid en in slaap zijnde, willen niet, wij kunnen niet, wij hopen niet, wij geloven niet, wij wensen niet, wij loven niet, wij danken niet, wij aanbidden niet, wij liefhebben niet, wij luisteren niet, wij gehoorzamen niet, wij zien niet, wij horen niet, wij openen niet, maar wij némen, wij dénken, wij wíllen, wij wéten, wij pákken, wij ruimen op, wij máken, wij verkrachten, wij verloochoenen, wij koningen ons, wij onderdrukken, wij verheffen ons, wij móórden, wij buiten uit, wij vernielen, wij vervuilen, wij discrimineren, wij verontwaardigen, wij màchten, wij zondigen, wij vernietigen, wij misbruiken onze medeschepselen: wij dòden U. Wij zijn Ik, wanend centrum van het al, boven alles en iedereen uittorenend, ook boven U. Wij dóden onszelf, maar Gij laat ons leven in uw vaderlijke eindeloze liefde. Gij blijft ons leven schenken, Gij blijft ons vrijheid geven, Gij blijft in ons geloven, Gij schreit en lijdt, Gij hoopt op terugkeer van uw schepping naar U. Gij schreit en lijdt. Gij schreit en lijdt. Het zijn uw tranen: die tranen van mensenkinderen, de schrik van eenzamen, de uitgedoofde ogen van de verlatenen en vertrapten, de wanhoop door het geweld, de angst in ogen van dieren, de geknakte ongeziene bloemen, de pijn van meedogenloos omhousen bomen, het vissenbloed dat wateren roodt, het leed uw schepping aangedaan. Gij schreit en lijdt.

1.4 En wij gaan onze ´weg´, zo spiritueel, maar zien uw schreien en lijden niet. Wij gaan ónze weg, wij willen gáán, wij willen kómen, wij willen verlost worden, wij willen omgevormd worden, wij willen liefde ´hebben´, wij willen verheerlijkt worden, wij willen verlicht

worden, wij willen participeren aan U. Maar uw schreien en lijden zien we niet, onze ogen en oren zijn toegesloten, we vergeten uw schepping het werk uwer handen, zien alleen onszelf. Óns verlangen dat kennen we, maar we negeren het kreunend en steunend verlangen naar verlossing van al wat is, wat was en wat zal zijn. Wij zijn alleen bij en in onszelf, bezig met eigen heil. Gij wel met ons, wij niet met u. Zo op ons zelf gericht. Het gaat alleen om óns. Gij schreit en lijdt door ons. Help ons !

II Buitenkant en binnenkant

2.1 Als ik u dan tastend zoek, o Heilige, speurend naar antwoorden, U bid wat Gij van mij verlangt, dan vraagt Gij toch mijn door u geschonken vermogens te gebruiken? Mijn zinnen, het denken van mijn hoofd, het voelen van mijn buik, het sluimerend innerlijk schouwen en het ál weten van mijn hart? Waartoe hebt Gij mij dit alles anders gegeven? Mijn lichamelijke zinvermogens zijn poorten voor het tastend zoeken naar Uw Wil. Hierdoor mag ik uw schepping ervaren, o Heilige, de mensen, de zon, maan en sterren, de bomen en de bloemen, de bergen en de luchten, de dieren groot en klein op en in de grond en in het water, mijn medemensen, en ook mijzelf een bouwsteen in Uw goddelijke scheppingsorde.

2.2 Maar zie ik dan ook U? Of ervaar ik alleen een zintuiglijke wereld buiten mij, en buiten U? En als ik U niet zie, zie ik dan toch wat van U? Mijn denken in het hoofd weet en antwoordt mij niet, heeft zo zijn nauwe grenzen. Mijn innerlijke kenvermogens zwijgen. Maar tóch in de stille warmte van mijn hart is die vermoedende zekerheid: Uw schepping is schoon, waar en goed, want uw schepping *is* door U elk moment weer. En omdat alles wat van, in en door U schoon, waar en goed is, is uw schepping schoon, waar en goed. Alles, ook datgene wat ik niet begrijp, dat wat ik anders zou willen, ook het leed en de pijn, het in mijn ogen schone en het door mij genoemde lelijke. Maar, O Heilige ik weet dat ik alleen de buitenkant van alles waarneem en zo gefragmenteerd, in een mist. Het is mijn hoogmoed om over de aanzichten van uw schepping te oordelen, te menen dat het ánders moet, dat uw schepping niet rechtvaardig is. Dat Gij tekortschiet door alles te láten. O zeker mijn oordelen heeft zijn bron in mijn ‘natuurlijke’ eigenwilligheid, is zélf buitenkant, niet gestoeld op wijsheid die van en uit U is. Wat een verwarring: mijn hoofd en mijn hart!

2.3 Maar waarom verleent Gij mij toch deze uiterlijke aanzichten? Is de schepping niet meer dan buitenkant, meer dan uiterlijke werkelijkheid? Hierop kan ik met datgene wat mijn zintuigen mij tonen geen denkend antwoord geven. Mijn zintuigen raken alleen maar uiterlijk aan de fenomenen die zich aan mij aanbieden, ze zijn in hun beperktheid niet in staat vanuit zichzelf door buitenkanten heen te dringen. Maar ze willen die buitenkanten wél ontmoeten, willen in hun beperktheid er niet in blijven steken. Gij wílt mijn kijken, mijn horen, mijn smaken, mijn tasten door u gestuurd via mijn hart. Want dáár is dat onontkoombare vermoeden van onbereikbare diepten, van uw aanwezigheid, achter de uiterlijke schillen van ‘dode’ dingen en ‘levende’ wezens.

2.4 Hoe wordt dit vermoeden van een sacrale binnenkant van uw schepping dan in mij gevoed? Is het er al door u ingeschapen of is dit vermoeden potentieel, sluimerend, wachtend om gewekt te worden door ervaringen in en met uw schepping hier op aarde? Mijn zinnen reiken beelden, geuren, smaken, levensbewegingen als objecten aan mijn denken. Mijn denken zo beperkt en toch een zo kostbaar geschenk van U aan ons. Ik dank u daarvoor. Denkend kauw ik op deze beelden, de vormen, de dingen, de verschijnselen in uw schepping. Wordt zo een maaltijd bereid voor mijn ziel? Hebt Gij me daarom het vermogen tot denken geschonken om zo de innerlijke vermogens van mijn hart te voeden? Opdat de goddelijke dimensie van alles wat is, zich voor haar opent? Opdat mijn ziel zich haar eigen goddelijke

oorsprong herinnert, zich opent voor de diepten in zichzelf en zich zo één weet met de diepten van al het andere? Dat mijn ziel verbinding krijgt met uw goddelijk plan, met uw bedoelingen? Zo ontvankelijker wordt en structuur krijgt waarin uw kracht ontvangen mag worden? Een kracht die mijn handelen én denken meer en meer gaat sturen? Opdat ik uw Wil met mij kan en mag gehoorzamen? Dat mijn wil op Uw Wil wordt afgestemd?

2.5 Maar juist doorheen dit zintuiglijk beleven en eerbiedig denken, door het vermoeden dat wordt gewekt, groeit in mij een verlangen tot uitbasten toe, wordt mijn hart vol geraakt, raakt vol van de grootsheid en onbevattelijkheid van Uw schepping. Deze vreugdevolle geraaktheid die ook pijn doet, is mij genoeg. Is een genade van u aan mij. De zintuiglijke volheid in mijn hoofd is als voedsel in mijn hart voor die kiem van innerlijk weten van uw aanwezigheid in uw schepping, zo pijnlijk ongezien, ongekend, miskend. Daar in mijn hart is een vrucht die groeit en van binnenuit weet, en dáár geen twijfel kent. Gij, lieve verborgen banneling in uw eigen schepping. Alles gévend om niet ter wille van uw liefde alléén. Het is wáár: de schepping getuigt zelf overal in alle richtingen van uw aanwezige sporen in haar. Help ons onze ogen en oren te openen, laat ons proeven en smaken, tasten en voelen. Open onze harten voor het werk uwer handen.

III Mijn willen en uw Wil

3.1 Mijn hart wordt geraakt omdat Gij het wilt laten raken. Uw schepping spreekt in geluiden, in kleuren, in geuren, in vormen van U. Al haar uitingen zijn even zovele tekenen die naar U verwijzen. Tekenen, sporen van U overal, die mijn ziel wakker maken om U te zoeken, in die heilige werelden verscholen voor mijn beperkte zinnen, in de innerlijkheid van de 'alziel' die haar kern vormt, in die levenontvangende ziel van alles, verwant aan U, verwant aan mijn eigen innerlijke ziel.

3.2 De schepping verwijst naar U, maar is niet U. Ook haar verscholen binnenkant, haar ziel is niet U, evenals mijn ziel niet U is. Datgene wat geschapen is, geschapen wordt van moment op moment, valt niet samen met U haar schepper, maar bevat uw sporen die intens met U zijn verbonden. Gij, aanwezige Afwezigheid én afwezige Aanwezigheid. Gij drukt U uit in uw schepping, Gij drukt U uit in de ander, Gij drukt U uit in het andere, Gij drukt U uit in mij. In mijn ontvankelijk bereid hart, leeg én vervuld van verlangen naar U, om in haar stilte te horen wat Gij van mij wilt.

3.3 Maar, o Heilige, de veelheid en veelvormigheid van uw schepping, haar uitingen, haar dynamiek, haar ritmen, haar geven en nemen blijven voor mij ook steeds zo verwarrend. Het is niet eenduidig. Het overweldigt mij, brengt me in verwarring, voedt ook mijn twijfel, verkleint én vergroot mij. Het gaat mijn begrijpen en mijn beoordelen zo geheel te boven. En toch wil mijn denken dat alles hoogmoedig begrijpen en oordelen. Steeds is in mij die andere kracht, niet van U, die aandrang om te willen grijpen en om zèlf te willen beoordelen. Dan vergeet ik de genadige momenten die Gij schonk waarin mijn hart werd geopend voor U. Er is in mij zo'n tegenstrijdigheid. Ik wil wat ik wil, en ik wil wat Gij wilt. Ik heb willen die geen wil zijn. Onstandvastig zijn ze, geboren wordend in begeerlijk momenten, verdwijnend als genieting voorbij is. Elkaar opvolgend, wedijverend. Deze willenchaos is niet in en van U, maar zijn in mij om overwonnen te worden om zo uw Wil te gaan zoeken. Ik verlang te buigen voor U, totaal door mijn verzet heen, in de sterkte die Gij mij geeft. Laat mij mijn willen láten. Help mij deemoedig te zijn, mijn hoofd te buigen voor uw grootheid. Help mij te herinneren, help mij uw genade te ontvangen, open mijn hart, laat dáár zijn wat moet zijn, laat mij denken wat daar is, laat mij van daaruit doen of niet doen. Niet mijn willen, maar uw Wil.

3.4 Gij bent het Ene, Uw schepping is voor mij het vele. Niet gescheiden, toch een eenheid, mijn begrip te boven gaand. Mijn denken wil daar niet aan! Als ik mijn denken, mijn handelen, mijn voelen onderzoek bemerk ik in mij een sterke kracht die dreigt me in dat vele te verliezen, mijn verlangens te richten op de veelheid van de schepping alléén. Uw schepping is voor de zintuigen zo overweldigend verleidelijk! Die schepping eigen ik mij toe, die wordt van mij, is van mij! Wat een dreiging, verleiding om de schepping te gebruiken voor mijn eigen doeleinden! Mijn verlangen, mijn door u bedoelde plaats te vinden in Uw schepping wordt erdoor weggedrukt. Ik dreig me te richten op het gebruik van uw schepping voor mijn eigen doelen, begeerten, bevredigingen. Welke subtiele redematies deze zondige kracht in mijn hoofd al niet weet te verzinnen om deze neiging te rechtvaardigen! Alleen door U zal ik niet vallen, alleen als ik naar U blijf luisteren diep van binnen ondanks de logische drukte in mijn hoofd en de verleidelijkheid van het uiterlijke lawaai en zelfs van de uiterlijke stilte.

3.5 Als ik U niet zoek, niet op U gericht ben, dan is het waarlijk mijn eigen tekortkoming die mij toenemend is aan te rekenen.. Niet al die eigenwilligheden die als een chaotische stroom buiten mijn macht om door mij heen verschijnt, wél het gehoorzamen en het handelen ernaar. Het berouwt mij dat ik niet aanwezig was, dat ik niet aandachtig was, niet op U gericht. Ik negeer en ontken zo dikwijls mijn wéten dat het niet goed is wat ik doe, terwijl ik het tóch weet. Moge mijn berouw mijn hart zacht maken, help me op te staan en me om te keren op mijn weg van genietend leven voor mezelf naar de zoekende weg die Gij van mij verlangt.

IV Een luisterend en dankend hart

4.1 In de genadige stiltemomenten van mijn hart beluister ik het verlangen om uitdrukking te kunnen, te mogen zijn van uw grootsheid, om u te loven en te dienen door er 'gewoon' te zijn. Is dat diepe verlangen niet aanwezig in alles en allen in uw schepping? Die oorzaakloze herinnering in de ziel van de ingeboren eenheid, de oorsprong en bestemming van al het vele dat is. Om in er 'gewoon -te- mogen -zijn' herkent te worden ter wille van U. Universeel verlangen, ook in mij, dat wéét ik dàn. Als dit verlangen universeel is, dan herken ik beter de bewegingen die in mijn hart opwellen. Mijn ziel wil u loven, wil u aanbidden, wil uw Wil met 'mij' laten doen, wil zich met heel zijn weten voegen in de omvattende patronen van uw schepping, dáár de door u bedoelde plaats innemen. Maar ook is daar het onbestemd verdriet om uw schepping. Om U. Schepper, zo niet herkend en niet erkend in en door uw schepping.

4.2 En – wat een genade!- in mijn hart klinkt uw stem, daar is mijn 'geweten' door u, door uw engelen in mij sprekend. Uw gidsende stem waarschuwt mij, doet mij berouwen, vermaant me zacht, geduldig ook wel dringend mijn *zondige* staat te verlaten, me niet te laten meesleuren in het donkere, uitzichtloze gebruik en de zelfzuchtige genieting van uw schepping die mij van u wegvoert. Zonder uw stem in mij was ik zeker verloren, en niet in staat mij te richten op u en op wat u met mij voorheeft. O Heilige, maak uw wil met mij toch steeds in mij duidelijker. Help mij de afleidingen en verleidingen te weerstaan, zonder uw genade ben ik verloren. Help mij open te zijn voor de heilige binnenkant van alles en allen. Wek mijn innerlijke zintuigen om U ter wille te kunnen zijn. Laat mij dankbaar zijn en eerbiedig voor uw schepping, genietend als Gij dat wilt, meelijdend als Gij dat wilt, ontvangend als Gij dat toelaat, gevend als Gij dat mij mogelijk maakt.

4.3 Ik *weet* dat Gij niet van mij verlangt het aardse te verlaten, me van uw schepping af te keren en te streven naar omhoog alléén, naar uw hemelse glorie. Naar het zoeken van eigen heil daar bij U, weg en los van uw schepping. Waar komt dit zéker weten vandaan, dat leeft in mijn hart? Alleen van u, Heilige, niet van mijn denkend en beperkt hoofd. O, Gij mag mijn

verlangen invullen en inhoud geven, het in mij laten opvlammen, zodat al mijn eigen, tijdelijke, vergankelijke doelen mij niet meer doen zondigen. Laat me denken met mijn hart, uw hart, laat me worden in uw liefde, laat mij doen om niet, om U. Voedt Uw verlangen in mijn verlangen, zodat ik haar kan koesteren en haar door U en voor U mag laten vervullen. Door te bidden wat ik weet, word ik me bewust wat ik bid, want Gij zegt in mij wat ik weet.

V Ontvankelijk zijn in uw Liefde.

5.1 Door uw sporen overal te mogen opmerken, steeds intenser, worden uw bedoelingen met uw schepping als wétend vermoeden dieper in mij afgedrukt. Gij doet eerbied groeien in mij voor uw schepping, voor de ander, voor al het geschapene, voor U. Mijn 'natuurlijk' grijpen en egoïstische gebruiken, kleuren zich in mij rood, worden ontmaskert als zonde, als gericht tegen uw Wil, tegen U. Opent mijn hart in die vele momenten van kleurenblindheid voor de heilige dimensies van onze wereld, uw wereld. Moge we toch uw scheppende en bezielende kracht, uw grootheid, uw macht en mededogen, uw liefde ervaren in dat wat zich aan en in en om ons aandient, u dragende Grond van al wat wordt en is. Alles in uw schepping verkondigt van u, het grote en het kleine, het bewuste en niet bewuste, het uiterlijke en het innerlijke. Een genade, hierdoor kan overal uw goddelijke liefde zich uiterlijk uitdrukken, in de verste uithoeken van uw schepping, ook in en door de mens, ook in en door mij heen.

5.2 Is alles wat van U is en door U gedragen wordt heilig? En als het (nog) niet heilig is, is het dan om geheiligd te worden? Het kan toch niet anders dat alle afgekeerdheid van U, kiemen in zich heeft om te kunnen omkeren naar u? Is dat uw verlangen dat in ons is en steeds weer wordt afgedrukt? Vraagt Gij van mij dienstbaar te zijn aan uw verlangen, te luisteren naar uw verlangen in mij, me zelf geheel te keren naar u om de ander en het andere te helpen omkeren naar U? Ik bid U vanuit het diepste van mijn hart mij dan te helpen, uw verlangen in mij te verhelderen, de kluisters van mijn zelfzuchtigheid te verbreken. Ik dank U voor die momenten waarin genadige klaarheid mag doorbreken, voor de ervaring van de sacraliteit van álles in uw schepping. Mag al het dienstbaar handelen, al het eerbiedig dagelijks werk sacramenteel worden, heiligend worden. O Heilige vraagt Gij dit van ons, van mij? Moge mijn ziel genietend aanschouwen, niet om zelf te ontvangen maar om het Ware, het Schone en het Goede door te mogen geven aan uw schepping en naar alles wat in wezen zo naar u hunkert, dat hier één wil worden in het reeds één zijn in U.

5.3 Met verwondering kijk ik naar al het leven om me heen. Mijn blik doortrokken van diepe eerbied voor alles, levend en dood in onze uiterlijke beleving. De schoonheid en het unieke van een bloem, een boom, vliegend of kruipend schepsel of steen, het 'helse' zonlicht en de bewegingen van de luchten kunnen in dat eerbiedig ervaren sacraal oplichten, me tot ontroering brengen zo diep midden in mijn mystieke hart. Brengt uw schepsel geheel tot liefde voor U, Schepper en Heerser van het Heelal. Doe mij in het diepst van mijn wezen aanraken niet door de uiterlijke vorm van uw schepping alléén, maar door de goddelijke energie die Gij erin uitdrukt. Mag 'mijn' ziel in meditatieve stilte zo in alles wat wordt ontmoet uw aanwezige goddelijke liefdeskracht ervaren.

5.4 In de diepte van mijn hart beleef ik tevens het verdriet in uw schepping, uw schreien met schepping, om de kloven die wij richtingloze mensen slaan, dikwijls zo onbewust, tussen u, ons en uw schepping. Maar mijn verwarring, vertwijfeling, opstandigheid hierom zijn tot vruchtbare rust en stilte gebracht. In een kalme zee van liefde, die niet actief hoeft te begrijpen maar een en al ontvankelijkheid is. Uw schepping wacht op voltooiing in U door beamende terugkeer naar U. In het verlangen naar voltooiing *hier* ligt haar geluk verscholen achter tranen en leed, een geluk die in U en in uw liefde *dáár* al is. Heel de schepping vertelt

het verhaal van uw Barmhartigheid en Gerechtigheid, al gaat zij nog zo gebukt onder onze, mijn zonde, al is zij nog zo ‘gebroken’ in mijn tijdelijke ogen, niet in Uw Goddelijk zijn. In uw Heiligheid is de alles omvattende en alles doordringende Liefde voor de *hele* schepping. Daar is uw Verlangen naar ons antwoord, naar onze liefde voor U, naar de wederkerige liefde van héél uw ontvangende schepping.

*Gij bent in uw schepping, in mij uw schepsel
maar ik was er niet, was daar niet, was niet met U
Gij roept en schreeuwt, buiten mij en in mij
Om mijn doofheid te doorbreken.
Gij schijnt en licht, buiten mij en in mij
Om mijn blindheid te verdrijven.
Gij geurt uw adem, van buiten en van binnen
Om mij te doen zuchten naar U.
Gij raakt mij aan, in hoofd, buik en hart
Om mijn naam te noemen.*

*Ik hoor uw stem, buiten mij en in mij:
Ik heb U zo nodig!
(*)*

Paul Horbach

(*) heel vrij naar Augustinus